

tvunget, medens der, forsaavidt Hvervet ikke er lovtvunget, erlægges den for Tjenestefrihed ud over den ordinære aarlige Ferie fastsatte Betaling.

Man har foretaget en Undersøgelse af, i hvilket Omfang der i Aaret 1928 er ydet Statsbanetjenestemænd Orlov til Varetagelse af borgerlige og kommunale Ombud og konstateret, at det drejer sig om ca. 1 900 fulde Orlovsdage, der fordeler sig paa 186 Tjenestemænd, og har medført en Udgift paa ca. 14 000 Kr. Heraf falder en væsentlig Del — ca. $\frac{1}{3}$ af Dageantallet og ca. $\frac{1}{2}$ af Udgiften — paa 6 ansatte, der har haft Tjenestefrihed til Bestridelse af kommunale Hverv i over 51 Dage i Aaret.

Det fremgaar af Undersøgelsen, at medens der i de allerfleste Tilfælde, hvor Statsbanetjenestemænd har haft Tjenestefrihed til kommunale og borgerlige Ombud, kun er Tale om Bagateller, har paa den anden Side nogle enkelte ansatte haft gratis Tjenestefrihed i en Udstrækning, der — foruden de administrative Ulemper, der ikke maa undervurderes — har paaført Statsbanerne betydelige Udgifter til Formaal, der skulde synes at være dem uvedkommende.

Generaldirektoratet har ud fra de gjorte Erfaringer ment at maatte fraraade, at Adgangen til gratis Tjenestefrihed *udvides* til at omfatte ikke-lovtvungne Hverv, men maa tværtimod anse det for paakrævet, at den nu bestaaende Regel om saadan Tjenestefrihed til lovtvungne Hverv tages op til Revision med det Formaal at skabe en Ordning, hvorved de paapegede Forhold undgaas.

Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet

har udtalt følgende: Bortset fra Tjenestemandsløven findes der for Post- og Telegrafvæsenets Vedkommende ikke andre Bestemmelser om Tjenestemand's Pligt til at overtage borgerlige og kommunale Ombud end Retsplejelovens § 71, 3, hvorefter Postvæsenets Embeds- og Bestillingsmænd samt de ved Telegrafer og Telefoner ansatte Personer kan begære sig fritaget for Hverv som Nævning. Saaavidt Generaldirektoratet bekendt benyttes denne Regel sjældent.

Bestemmelsen i Tjenestemandsløvens § 43, 2. Punktum, har aldrig været anvendt i Post- og Telegrafvæsenet.

I Overensstemmelse med Betænkningen til Forslaget til Tjenestemandsløven nærer man iøvrigt den Opfattelse, at Statens Tjenestemænd for Fremtiden netop ikke skulde have nogen Særstilling i Sammenligning med andre Borgere i Henseende til borgerlige Ombud — alle Regler i saa Henseende blev jo ophævet ved Tjenestemandsløven af 1919 § 1332 — og heraf følger, at Tjenestemandene fremtidig ogsaa selv maatte bære de Udgifter, som nu kan paaføres dem lige saavel som andre Borgere. Disse Udgifter vil som Regel bestaa i Udgifter til Stedfortræder og skulde altsaa ikke refunderes Tjenestemanden, idet Udgifterne herved vilde ramme andetsteds end forudsat.

Saadanne Betragtninger blev i sin Tid fremhævet fra Postvæsenets Side paa de Fællesmøder, hvor Spørgsmaalet blev behandlet. Imidlertid udtaltes det i Finansministeriets Skrivelse af 2. November 1920 i al Almindelighed, at Tjenestemænd ikke skal lide noget Tab i Løn i Anledning af et dem paahvilende *borgerligt eller kommunalt Ombud*, og man har derfor *siden da i alle Tilfælde, hvor en Ansøgning derom foreligger, maattet refunderer Tjenestemandene hafte Udgifter i den Anledning.*

Man kan dog ikke se rettere, end at den Ligestillelse mellem Statens Tjenestemænd og Statens øvrige Borgere, som indførtes fra 1919, efter Finansministeriets nævnte Udtalelse er udvisket.